

ד' סיון ה'תשע"ח 18.5.18

מגזין מס' 477

ערב שבת פרשת במדבר/ חג השבועות

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייב כספך

'רגישות' ולא 'רגשנות'

בכל אחד ואחת מאתנו, בתוככי הנפש, שוכנת לה רגישות פנימית אמיתית. אולם מחובתנו להזכיר לעצמנו בכל יום, ומה טוב כמה פעמים ביום, אשר: גבול דק מפריד בין מעלת תכונת ה'רגישות' (- המאפשרת הבחנה דקה בין טוב לרע בין אמת לשקר), לחסרון מגרעת ה'רגשנות' (שענינה בכיינות וכעסים...).

ומוכן בפשיטות כי תכונת ה'רגישות' רב כוחה לחזק את בריאות נפשנו, שהרי מעשיו הטובים של האדם - אלה הראויים באמת לשמם - אינם אלא אותם מעשים אשר חדורים הם ומוארים במעלת ה'רגישות'.

ואם כן, על מנת לשפר את איכות חיינו על ידי מיהור ה'אוויר לנשימה', ראוי למסור את נפשנו ממש על שמירת ה'רגישות' הטהורה שבתוכנו, לנקותה מסיגי ה'רגשנות' האנוכית העיוורת והמזיקה...!!!

ומכיון שהזמן כל כך יקר, שהרי בני חלוף אנו, וכפתגם 'כל יום שעובר הוא אבידה שאינה חוזרת', הרי שאין למסמס יום שלם מבלי שנכניס בו איזו עבודה פנימית בחינוך עצמנו (במכל שכן מהאבידה שבפספוס כל רגע ורגע שחולף סתם כך...).

ובפרט בימי ההכנה לזמן מתן תורתנו - פשוט הוא כי אין לבזבז זמן כה יקר על מריבות וכדומה, כי אם לנצלו ככל האפשר לענינים ראויים חדורי רגישות.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

חג-השבועות

זמן מתן תורתנו - היום בו בוטלה המחיצה בין שמים וארץ. ביום זה קיבל עם ישראל (לדורותיו) את תורת ה' שתכליתה "לעשות שלום" בין עליונים (פמליא של מעלה - רוחניות) ותחתונים (פמליא של מטה - גשמיות).

הכנה לחג

בערב חג השבועות יש להתבונן בענין הקדמת 'נעשה לנשמע' (היינו בענין החשיבות המכרעת של קיום התורה והמצוות בפועל ממש - דוקא הקיום המעשי הוא המבטא את התקשרות האדם העצמית שלמעלה מטעם ודעת), התבוננות מתאימה אשר תביא לידי פועל; ואף שיום זה הוא ערב יום טוב, שלעתים, כבערב שבת, ישנן 'מניעות' והתגברות של 'דינים', הרי ידועה תורת אדמו"ר מוהרי"צ: שבחג השבועות, ועל דרך זה בערב (אשר הוא מעין) חג השבועות, אין שליטה כל כך להצד שכנגד. אשר על כן זהו זמן המוכשר לעשות הכל לטובת לימוד התורה (לשון הוראה) והעבודה (עבודת התפילה וקיום המצוות בפועל).

ביום זה יש להוסיף בג' הקווין: תורה, עבודה וגמילות חסדים - הוספה מיוחדת באופן של "פתיחה חדשה". הרגילים בנתינת צדקה בכל יום - יתנו בערב חג גם בעד חג השבועות (כבכל ערב שבת קודש וערב יום טוב). מצוה להסתפר ולטבול לכבוד החג.

הדלקת הנרות

בקביעות שנה זו, חג השבועות חל במוצ"ש, ולכן יש להיזהר שלא להדליק אש חדשה אלא להעביר אש מנר דולק (יש להכין לצורך זה נר דולק מערב שבת). מברכים שתי ברכות (למנהגנו - אחר ההדלקה,

כבשבת): "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וצונו להדליק נר של יום טוב". וברכת 'שהחיינו' - "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה".

הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו עורר לפרסם המנהג שכל אשה ובת (מגיל 3, זמן תחילת החינוך) תדלקנה נרות שבת ויום טוב.

ערב חג השבועות

ממתינים לתפילת ערבית של חג עד לאחר צאת הכוכבים, כדי לוודא כי הושלמו 49 ימי ספירת העומר, שנאמר "שבע שבתות (שבועות) תמימות תהינה".

קידוש: סדר הקידוש - יקנה"ז: יין (ברכת הגפן), קידוש ('אשר בחר בנו...'), נר ('בורא מאורי האש'), הבדלה ('המבדיל בין קודש לקודש'), זמן (שהחיינו).

"בהבדלת מוצאי שבת קודש שחל ביום טוב, אין מקרבים הנרות ואין מאחדים השלהבת שלהם, וכן אין מביטים בציפורניים. ורק בעת ברכת 'בורא מאורי האש' מסתכלים בנרות כמו שהם כל אחד בפני עצמו"

החלטות טובות: "חג השבועות הוא זמן המוכשר לעשות הכול לטובת לימוד התורה והעבודה ביראת שמים, וכן להתעסק בתשובה בהנוגע לתורה באין מפריע משטן המקטרג, כדוגמת זמן התקיעות בראש השנה ויום הקדוש של צום הכיפורים" ('היום יום' ד' סיון).

תיקון ליל שבועות:

נהגו כל ישראל (הגברים) להישאר ערים בליל שבועות ולומר 'תיקון' כנדפס. מי שלא הספיק לסיימו בלילה, יסיימו ביום.

הכריז אדמו"ר מוהרש"ב: "יש תחת ידי כתב יד אדמו"ר האמצעי, וכתוב שם שהוא מבטיח למי שיהיה ניעור בליל שבועות כל הלילה, שיזכה לכתר תורה".

בוקר חג השבועות

באשמורת הבוקר, מעט לפני עלות השחר, נוהגים לטבול במקווה ארבע טבילות.

לאחר מכן, כשעלה השחר בוודאות, אין לומדים עד שמברכים ברכות התורה. נוטלים ידיים, ומברכים כל ברכות השחר: "על נטילת ידיים"; "אשר יצר"; "אלוקי נשמה"; הברכות הקצרות, "המעביר שינה" ו"ברכות התורה". טוב לישון מעט קודם תפילת שחרית, כדי שיהיה אפשר להתפלל בכוונה.

עשרת הדיברות

מאז קיבל עם ישראל לפני למעלה מ-3000 שנה את התורה על הר סיני ועד ימינו אלה, קוראים בחג השבועות מידי שנה בבתי הכנסת בשחרית מתוך ספר התורה את סיפור מעמד הר סיני וקבלת עשרת הדיברות. בשעת קריאת עשרת הדיברות עומדים כל הנוכחים על רגליהם ופניהם כנגד ספר התורה. ואמרו חז"ל כי שמיעת עשרת הדיברות בשבועות נחשבת לנו כאילו עומדים אנו מול הר סיני, כאיש אחד בלב אחד, ושומעים כבשעת מתן תורה את עשרת הדיברות מפי הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו.

הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו עורר לחזק את מנהג ישראל לכנס בבית הכנסת בחג השבועות את כולם: גברים, נשים, ילדים ואף טף, כדי שישמעו כולם את קריאת עשרת הדיברות. מובא במדרש כי לילדי ישראל

מעמד מיוחד בחג השבועות, באשר בזכותם ניתנה התורה לעם ישראל.

במעמד הר סיני התחייבו בני ישראל על חינוך הילדים בדרכי התורה, באומרם: "בנינו ערבים בעדנו". דוקא חינוך הילדים בכל דור ודור ברוח 'ישראל סבא', הוא שמבטיח את קיום ושמירת התורה והמצוות בעם ישראל לדורי דורות עד ביאת המשיח.

אכילת מאכלי חלב

בחג השבועות נוהגים לאכול מאכלי חלב, כנגד 'שתי הלחם' שהקריבו בחג בבית המקדש - כיכר לחלב, כיכר לבשר. טעם נוסף, משום שדברי תורה נמשלו לדבש וחלב. ועוד טעם, מפני שמיד לאחר קבלת התורה (שניתנה בשבת) אכלו בני ישראל רק מאכלי חלב, משום שלא הספיקו עדיין ללמוד דיני השחיטה והכשרות המפורטים בתורה שזה עתה קיבלו.

בשחרית אחר הקידוש נוהגים לברך על 'מזונות' ולאכול מאכלי חלב (אך לא גבינה קשה ביותר) ומברכים ברכה אחרונה. לאחר שממתינים שעה אחת, נוטלים ידים ומברכים על הפת ואוכלים סעודת יום טוב. סעודה זו כוללת בשר ויין - ככתוב לנאמר בתורה "ושמחת בחגך", והרי אמרו חז"ל "אין שמחה אלא בבשר ויין".

חיזוק תקנת שיעורי חת"ת

חג השבועות הוא זמן מסוגל לחיזוק תקנת אדמו"ר הריי"צ, הוא הלימוד היומי של שיעורי חת"ת (חומש, תהילים, תניא) השווים לכל נפש.

חומש: לימוד השיעור היומי בפרשת השבוע עם פירוש רש"י (ביום א' - עד 'שני', ביום ב' עד 'שלישי' וכו').

תהילים: אמירת השיעור היומי בספר תהילים כפי שנחלק לימי החודש (בסיום תפילת שחרית).

תניא - חג השבועות הוא יום הסתלקותו של מייסד תורת החסידות הכללית, הוא הבעל שם טוב הקדוש, שתורתו נתגלתה בהבנה והשגה בספר התניא - 'התורה שבכתב' (ספר היסוד) של שיטת חב"ד.

"אדמו"ר הריי"צ (הרבי הקודם) היה נוהג לברך לפני חג השבועות - "שנזכה לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות". "שמחה" - משום ששמירת התורה כרוכה בריבוי נסיונות, והשמחה נוסכת כוחות להתגבר על הקשיים. "פנימיות" - שקיום התורה והמצוות יהיה חדור ומואר בחיותן של רגשות הלב הפנימיים.

תניא: לימוד השיעור היומי בספר התניא כפי שנחלק לכל ימות השנה (נדפס בספרי התניא).

בשיחותיו מבאר הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו בהרחבה שייכותם של שעורי תומש, תהילים ותניא לחג השבועות:

תומש - בחג השבועות ניתנה לנו תורת ה' על ידי משה רבנו.

תהילים - חג השבועות הוא יום ההולדת ויום ההסתלקות (הילולא) של דוד המלך נעים זמירות ישראל, מחבר ספר תהילים.

לכבס את לבושי הנפש

ערב חג השבועות תקנ"ז אמר 'רבינו הזקן' (בעל התניא) תורה: **"וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלותם"**: "וקדשתם היום ומחר" - זהו מלמעלה, אבל **"וכבסו שמלותם"** - זה צריך לעשות בכוחות עצמאיים. זה היה כל ה'תורה'. וביאר ה"צמח צדק": **"וקדשתם"** - נאמר למשה, ואתפשטותא דמשה (צדיקי האמת, יחידי סגולה) בכל דרא ודרא (שבכל דור ודור) - והם באפשרותם לקדש את היום והמחר; אך נוסף לזאת צריך **"וכבסו שמלותם"** - לבושי מחשבה דבור ומעשה, וזאת צריך לעשות (כל אחד ואחת מישראל) בכוחות עצמאיים.

(על פי 'היום יום' ה' סיון)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

היא ההתקשרות האמיצה לתורתם והדרכותיהם של ה"אתפשטותא דמשה (ש) בכל דרא ודרא" (התפשטותו של משה רבנו אשר בכל דור ודור).

ב. וכבסו שמלתם - אמנם בכך אין די. דרושה גם העבודה "לכבס" לבושי הנפש בדרך 'מלמטה למעלה'. מלאכת הניקוי והטיהור של מחשבותינו, דיבורינו ומעשינו בפועל ממש אינה יכולה להתבצע כי אם בעבודה בכוחות עצמנו, ובזה אין להסתמך אפילו על ה'משה' שבדור.

ההוראה הנלמדת מפסוק זה לכל הדורות, כהכנה לקראת קבלת התורה בעבודה הפנימית, כוללת בתוכה שני ענינים:

א. וקדשתם היום ומחר - היא פעולת הצדיקים שבכל דור ודור, המעוררים את העם לקדש עצמם בהווה ("היום") ולחזק אמונתם בביאת המשיח ("מחר"). מלאכתם זו של שלוחי ה' אלה ה'דומים לבוראם', להשפיע אלוקות בעולם - היא לגבינו בבחינת השפעה הבאה 'מלמעלה למטה'. והעבודה הנדרשת מאתנו בזה

הסיפור השבועי

אחלק שלל

לפני אמירת 'אקדמות' וקריאת התורה פרש הרבי לחדרו לזמן ממושך. כמה מהחסידים שחשו חולשה פנו למטבח ביתו של הרבי, לטעום דברי מאפה ולהתחזק. אחר כך שבו לבית המדרש. הרבי ניגש אל בימת הקריאה, פניו משולהבות, ובקול ערב החל לקרוא את האקדמות בהשתפכות הנפש. בקריאת התורה חשו כולם כאילו הם עומדים לרגלי הר סיני.

חלפו ימי החג, מתוך התעלות וניתוק מכל עולם החולין. בצאת החג התקשו האורחים להיפרד מחצר הרבי. גם הסוחר חש שקשה עליו הנחיתה מן הפסגות הרוחניות אל עסקיו הממתינים לו, וברגשות אלו פנה אל הרבי לבקש את כספו בחזרה.

הצדיק מיהר לגשת אל מקום המחבוא בארון המטבח, והיזיז את הקערה שכיסתה את הכסף. למרבה תדהמתו, הכסף לא היה שם. פשפש הצדיק בירכתי הארון – אולי נשמט הכסף – אך לא היה לו זכר.

במהרה הובהלו כל בני הבית לסייע בחיפושים, בעוד הסוחר עומד בצד ופניו חיוורים. החקירות והדרישות לא העלו דבר. הצדיק ניגש אל הסוחר ההמום וניסה להניח את דעתו: "אתן לך את כל הכסף שיש כעת ברשותי, ובעזרת ה' אשיב לך את האבדה בתשלומים", אמר.

"חלילה לי!", נזעק החסיד, שחשכונותיו ירדו לטמיון, "לא אקח פרוטה מהרבי".

דבר הגנבה ציער מאוד את הרבי, שכאב על שגרם צרה גדולה כל כך לחסידו. בינתיים נשאר החסיד בעיירה, להמתין ולקוות להתפתחות כלשהי.

בעיר ברודי הסמוכה התגורר רבי פינחס מקוריץ. רבי

הוא התרוצץ בחוסר מנוחה בבית המדרש שבעיירה לשנוב, באוסטריה. הכסף, הכסף, היכן יפקיד אותו עד צאת החג? עיניו תרו אחר מקום מסתור שבו ישמור את ארנקו התפוח, שכמו בער בכיסו, עד אחרי חג השבועות. זה סכום גדול, שחסך בדי עמל כדי להשקיעו במסחר אחרי החג, אך בינתיים הוא זקוק למשמורת נאמנה.

פתאום צץ רעיון במוחו. תחילה נרתע מן המחשבה, אולם משנקפו השעות והחג התקרב ובא – החליט להעז. הוא ניגש אל רבו, רבי מרדכי מנשכיז, ובדחילו ורחימו ביקש להפקיד ברשותו את הכסף. הלוא אין שומר הגון מהרבי. יופקד הכסף בידי הנאמנות, והחסיד ייפטר מהדאגה לממונו.

הצדיק ניאות בשמחה לבקשה. הוא לקח את הכסף ולעיני חסידו טמן אותו במעמקי ארון הכלים שבמטבח ביתו, בין שתי קערות שהיו מונחות זו על זו. "הסר דאגה מלבך", הרגיעו הצדיק, "הכסף שמור במקום מבטחים, ואתה לך להתכונן ולהיטהר לקראת זמן מתן תורתנו".

בלב צוהל נפרד הסוחר מן הרבי והצטרף אל החסידים שכבר גדשו את בית המדרש. הסוחר תפס את מקומו בין חבריו החסידים ושקע בלימוד תורה, מתנתק ממחשבות החולין ונכנס לאווירת הקדושה החגיגית.

תפילת ערבית של חג התנהלה מתוך התרוממות הרוח, שנמשכה גם בסעודה והגיעה לשיאה בשולחנו הטהור של הרבי, שבמהלכו הרעיף אמרי שפר כהכנה למתן תורה. המשך הלילה היה באמירת 'תיקון ליל שבועות', כנהוג, ועם שחר, שבו החסידים והגו במשנה התלהבות בתורה כהכנה לתפילת החג.

המילים 'אמר אויב ארדוף אשיג אחלק שלל'. באותה עת מנה את המתפללים העומדים בצד הצפוני של בית המדרש. בהגיעך למילת 'שלל' – דע שזה הגנב."

רבי מרדכי עשה בדיוק כדברי רבי פינחס. כשאמר את המילה 'שלל', הישיר מבטו חד לעבר המתפלל השישי שבצפון ההיכל. האיש החוויר באחת והתעלף. מהומה קמה בבית הכנסת. כששבה נפשו, נכנס אל הצדיק ובקול שבור ביקש להתוודות.

האיש סיפר כי נכנס אל המטבח אחרי תפילת שחרית כדי לטעום דבר מה, ואז הבחין בכסף. מאבק פנימי עז ניטש בו, ולבסוף הכריעה אותו תאוות הממון והוא העלים את הכסף בכיסו. "אנא, רבי", פרץ הלה בבכי, "הורה לי דרך תשובה".

לאחר שהכסף הושב לבעליו הכין רבי מרדכי לגנב סדר תשובה. האיש מילא את הוראותיו בדקדקנות, וברבות הימים היה לאחד מחסידיו הנכבדים של רבי מרדכי.

מרדכי מנשכיז החליט לנסוע אליו, אף שמעולם לא ביקר אצלו קודם לכן, ולבקש את עצתו. הוא בא אל בית המדרש וראה שם יהודי המתהלך מצד אל צד וקורא תהילים. "אמור נא לי", פנה אליו, "מתי אפשר להיכנס אל הצדיק?".

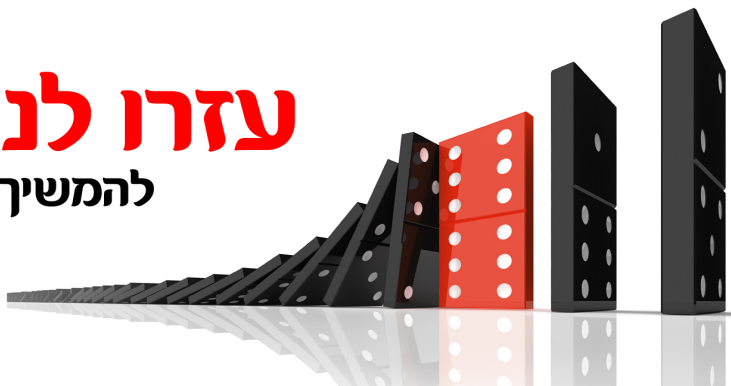
להפתעתו נענה בהתעלמות. סבר רבי מרדכי ששאלתו לא הגיעה לאוזני האיש, וחזר עליה בקול רם יותר, ועדיין לא זכה למענה. "מה פשר היחס הזה?", תהה בקול, "האם אי אפשר לומר לאורח מה הן שעות הקבלה של הרבי?!"

באותו רגע עצר האיש את הילוכו ופסק מאמירת התהילים. הוא הישיר מבט אל רבי מרדכי ואמר לו: "ומה פשר הבטלנות של אברך שאינו יודע לשמור כראוי על כספי הזולת?". הבין רבי מרדכי שהאיש אינו אלא רבי פינחס מקוריץ, ושטח לפניו את הענין.

"שמע לי", השיב הצדיק. "מחר בתפילת שחרית גש ועבור לפני התיבה, ובשירת הים, אמור בקול רם את

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

פרוייקט העלאת ספר ה"תניא" לרשת היוטיוב כרוך בהוצאות גדולות, להפצת המעיינות ולמען זיכוי הרבים. **ונוחה "תנוע" - חודעות ונעמה רובדות" ערורה עת הנוזרה ועלר**

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת במדבר

מפקד למניינם של בני ישראל

בא' באייר, בשנה השנייה לצאתם מארץ מצרים, מצוה הקב"ה את משה למנות את בני ישראל (גברים הכשירים לשרת בצבא מגיל עשרים שנה ומעלה). חודש ימים לאחר הקמת המשכן (בא' בניסן) והשכנת השכינה בו, מונה אותם הקב"ה כאות לחביבותם.

התורה מזכירה את כל שניים עשר ראשי השבטים, ומסכמת את מנין הגברים בכל שבט ושבט:

ראובן: 46,500; **שמעון:** 59,300; **יהודה:** 74,600;
יששכר: 54,400; **זבולון:** 57,400; **אפרים (יוסף):** 40,500;
מנשה (יוסף): 32,200; **בנימין:** 35,400; **דן:** 62,700; **אשר:** 41,500; **גד:** 45,650; **נפתלי:** 53,400; **סך הכול נמנו:** 603,550 נפש.

שבט לוי ועבודתו בקודש

שבט לוי, שנבחר לשרת ולשמש במשכן אינו נכלל במנין העם. בני שבט זה (הממונים על פירוק המשכן וכליו, נשיאתו במסעות בני ישראל במדבר והקמתו מחדש בכל חניה) ממוקמים תמיד בסמוך למשכן לשומרו מכניסתם של זרים.

סדר חנייתם ומסעם של בני ישראל

ה' מצוה את משה ואהרן על סדר חנייתם ומסעם של שניים עשר השבטים סביב המשכן. השבטים מחולקים לארבע קבוצות בארבעת צידי המשכן, כל שבט על דגלו: ממזרח למשכן מחנה שבט יהודה, ועימו נלווים השבטים יששכר וזבולון.

בדרומו של המשכן מחנה שבט ראובן, ועימו השבטים שמעון וגד.

מערבית למשכן מחנה שבט אפרים, ועימו השבטים מנשה ובנימין.

ומצפון למשכן מחנה שבט דן, ועימו השבטים אשר ונפתלי.

לשבט לוי, כאמור, מחנה מיוחד ועצמאי במרכזם של כל המחנות בסמוך לאוהל מועד (הוא המשכן).

וכך יוצאים בני ישראל לכל מסעותיהם במדבר: כאשר מתעלה הענן מעל המשכן, אות הוא ליציאת העם למסע. לאחר פירוק המשכן ועריכת כל ההכנות ליציאה לדרך, יוצאים בני שבט יהודה בראשונה ואיתם שני השבטים הנלווים אליהם. בעקבותיהם יוצאים בזה אחר זה שאר שבטי ישראל על פי סדר חנייתם.

אהרן ובניו הכהנים

עם סיום מפקד בני ישראל, מספרת התורה אודות משפחת הכהונה. בראש המשפחה אהרן הכהן הגדול, אחי משה רבנו. עמו נמשכו לכהונה גם בניו: נדב ואביהו (אשר מתו חשוכי ילדים בהקריבם אש זרה) ואלעזר ואיתמר. מאוחר יותר נמשך לכהן גם פנחס בן אלעזר (שנולד לאחר משיחת הכהנים ולא נמשח יחד עמם) בזכות מסירות נפשו לה', כמסופר להלן בפרשת פנחס.

קדושת הלויים והכהנים ועבודתם בקודש

לשבט לוי המקודש לה' נועד תפקיד מיוחד בעם ישראל. הלויים (שאינם כהנים) מופקדים על שמירת המשכן,

ומזהירים על כיסויים הנאות של כלי הקודש. והכהנים מבני השבט משרתים בעבודת המשכן (הקרבת הקורבנות וכו').

מתחילה בכורי ישראל (ש'ניקנו' לה' שעה שהופרשו לחיים מבכורי מצרים שמתו ב'מכת בכורות') הם שהוקדשו לעבודת המשכן ושמירתו, אולם בשל השתתפותם בחטא העגל איבדו הם את קדושתם, ובני לוי, שלא השתתפו כלל בחטא זה הוקדשו תחתם לעבודת הקודש.

מפקד שבט לוי, סדר חנייתם ותפקידיהם

עתה נמנים בנפרד בני לוי, שכאמור לא התפקדו במפקד הכללי של בני ישראל, ומפאת קדושתם מצוה ה' את משה למנות את כל הזכרים שבשבט מבן חודש ומעלה. התורה מוסיפה ומתארת את אופן וסדר חנייתם ומסעם של שלושת ראשי בתי האב שבשבט זה – גרשון, קהת ומררי – וכן את חלוקת תפקידיהם בקודש:

משפחת גרשון, מניינם 7,500 זכרים. מקום חנייתם ממערב למשכן ותפקידם לשאת (בעת המסעות) את יריעות המשכן, שעריו וקלעי החצר ואביזריהם.

משפחת קהת, מניינם 8,600 זכרים. מקום חנייתם מדרום למשכן והם מופקדים על נשיאת כלי המשכן הפנימיים: השולחן, המנורה, המזבחות וכלי הקודש. אמנם כיון שכלים מקודשים אלה נמצאים בתוך המשכן (מקום שהכניסה אליו מותרת רק לכהנים), על כן רק לאחר כיסוי הכלים על ידי הכהנים (ופירוק המשכן) רשאים בני קהת הלווים לשאתם. בהקשר זה מטיל הקב"ה על הכהנים את האחריות לשלומם וגורלם של בני קהת

ומזהירים על כיסויים הנאות של כלי הקודש. **משפחת מררי**, מניינם 6,200 זכרים. מקום חנייתם צפונית למשכן ותפקידם לשאת את קרשי המשכן, בריחיו, עמודיו ואדניו, עמודי החצר, היתדות ושאר כלי עבודתו. בני שבט לוי המשמשים בקודש בתפקידים האמורים הינם מגיל שלושים עד גיל חמישים.

למרות השתייכותם המשפחתית מובדלים משה ואהרן ומשפחותיהם מאחיהם הלוויים וחונים בנפרד במזרחו של המשכן.

פדיון הבכורות מעבודת הקודש

משה מונה את בכורי ישראל מגיל חודש ומעלה ומניינם עולה ל-22,273. 22,000 בני שבט לוי נכנסים תחת בכורי ישראל לעבודת הקודש [אף שמספרם של בני לוי מגיע לפי חישוב פשוט ל-22,300 נפש, בכל זאת מסכמת התורה ואומרת כי מניינם הוא 22,000 נפש...?!] ההסבר לכך: סיכום מפקד בני לוי נועד לחישוב פדיון בכורות ישראל מעבודת הקודש והחלפתם בלוויים הנוטלים את תפקידם (כפי שהתורה מבהירה מיד בהמשך), ומכיון ש-300 מהלוויים הינם בעצמם בכורים (שבלאו הכי מוטלת עליהם העבודה), הרי שלא הוצרכה התורה לכללם בסיכום], ובנוגע ל-273 הבכורים העודפים, מצוה ה' לפדותם על ידי מתן חמשה שקלי כסף בעבור כל בכור. בהגרלה שמקיים משה בין כל בכורי ישראל עולים 273 הבכורים העודפים, ודמי פדיונם ניתנים לאהרן ובניו הכהנים.

אחדות אמיתית – סביב התורה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

ודברים אחדים" – דור מאוחד ומלוכד, ואמר על כך הקב"ה: "ועתה לא ייבצר מהם כל אשר יזמו לעשות". אולם סופה של אחדות זו להיכשל, כי אין קיום לאחדות שלא על פי התורה.

האחדות סביב מתן התורה היא אחדות שבבסיסה היא אמיתית. בשעת מעמד הר סיני גילה הקב"ה את פנימיותו לעם ישראל. בתורה הוא הכניס, כביכול, את 'נפשו'. ולכן, כאשר עם ישראל מתאחד סביב התורה, נוצרת כאן אחדות בין כל נשמות ישראל לבין שורשן הראשון – הקב"ה. כך מגיעים לאחדות אמיתית של "כאיש אחד בלב אחד".

מעשה אחד

מזה אנו למדים, שההכנה לחג השבועות היא התחזקות באהבת ישראל, והדבר צריך להתבטא בהשתדלות לקרב יהודי שני לאור התורה. כך אין זו אחדות ערטילאית, אלא אחדות סביב התורה ומצוותיה. וצריך לדעת, שהכול תלוי בכל אחד ואחת. המגיד ממזריטש פירש את המשנה "דע מה למעלה ממך": דע, שכל מה שקורה למעלה, בעולמות העליונים, הכול הוא "ממך" – הכול תלוי בך ובמעשיך! על האדם לראות את העולם עומד על כפות מאזניים, ובמעשה אחד ביכולתו להכריע ולהשיג את מתן התורה. בהכנה כזאת, בטוחים אנו שנזכה לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

(מתוך הספר "שלחן שבת"
על פי 'ליקוטי שיחות' כרך ב')

"לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת" (טור) את פרשת במדבר קוראים תמיד לפני חג השבועות, ומכאן שהיא בבחינת הכנה לחג השבועות. בכל שנה בחג השבועות נותן לנו הקב"ה מחדש את התורה, ולכן ברור, שההכנות לקבלתה המחודשת צריכות להיות בדוגמת ההכנות לקבלת התורה בפעם הראשונה. ההכנות לקבלת התורה היו השלום והאחדות. חז"ל למדו זאת מהפסוק "ויחן שם ישראל נגד ההר". לא נאמר "ויחנו", לשון רבים (כתחילת הפסוק: "ויסעו מרפידיים... ויחנו במדבר"), אלא "ויחן", לשון יחיד. רמז לכך שהם התייצבו לקבלת התורה "כאיש אחד בלב אחד".

אגודה אחת

וכך נאמר במדרש: "ביקש הקב"ה ליתן תורה לישראל בשעה שיצאו ממצרים, והיו חלוקים אלו על אלו... כשבאו לסיני – הושוו כולם אגודה אחת... אמר הקב"ה: התורה, כולה שלום, ולמי אני נותנה? לאומה שהיא אוהבת שלום".

אין מדובר בסתם אחדות, אלא האחדות היא "נגד ההר" – אחדות סביב הר סיני וסביב מה שהוא מייצג, קרי: התורה והמצוות. כשיהודים מתאחדים על ידי התורה, יש לאחדות זו קיום אמיתי ונצחי, והיא גם מביאה רוב ברכה ושפע מלמעלה.

בסיס אמיתי

כוחה של האחדות – עצום. אפשר להשיג באמצעותה כל מה שרוצים, ואפילו אם ההתאחדות היא למטרה שלילית. זה היה סודו של 'דור הפלגה', שהיה "שפה אחת

חסידות על הפרשה במדבר

שמיטה ויובל), שלא שבט לוי בלבד, אלא כל מי שנדבה רוחו אותו לעמוד לפני ה' ולשרתו, "הרי זה נתקדש קודש קודשים".

(ליקוטי-שיחות כרך יג עמ' 15)

המתגבר על הכיסויים מתחדש ומתעלה

והורידו את פרוכת המסך וכיסו בה את ארון העדות. ונתנו עליו כיסוי עור תחש ופרשו בגד כליל תכלת מלמעלה (ד,ה-ו)

שלושת כיסויי הארון רומזים לשלושה דברים המסתירים את אור הנשמה: הגוף, הנפש הבהמית, ואומות העולם: פרוכת המסך, שהיא חלק בקודש הקודשים, רומזת לגוף, שכן גם הגוף היהודי קדוש הוא. בגד כליל תכלת, שהיה מתאים למידת הארון, רומז לנפש הבהמית וליצר הרע, שהם "מקבילים" ו"מתאימים" לנפש האלוקית ויצר הטוב. כיסוי עור תחש, שלא היה חופף למידת הארון (ואפשר לכסות בו גם כלים אחרים), רומז לאומות העולם, שאין להן "התאמה" (ישירה) עם ישראל.

הווי אומר: כשם שכיסוי הארון הכין ואישר את העברתו למקום חדש, כן על ידי התגברות על כיסוייה של הנפש האלוקית היא מתעלה והולכת מחיל אל חיל.

(ליקוטי-שיחות, כרך ח, עמ' 17)

לימוד התורה גורם חידוש קיומו של הלומד

ואלה תולדות אהרן ומשה (ג,א)
שכל המלמד את בן חברו תורה כאילו ילדו (רש"י)

מה בין לימוד התורה להולדה?

העונש על ביטול תורה הוא "הכרת תכרת" (סנהדרין צט). ומכיון שקיומו של כל נברא מתחדש בכל רגע, נמצא שהמלמד את בן חברו תורה (ובכך למעשה מגן עליו מ'כרת') גורם לחידוש קיומו. לכן נחשב הדבר "כאילו ילדו", שכן הרב מקשר את התלמיד למקור חיותו וגורם למעין "הולדה" - חידוש קיומו באותו רגע.

(ליקוטי-שיחות, כרך כג, עמ' 16)

כל יהודי ראוי להתקדש כלוויים את משמרת בני-ישראל (ג,ח)

שכולן היו זקוקין לצורכי המקדש, אלא שהלוויים באים תחתיהם בשליחותם (רש"י)

ידוע הכלל (קידושין כג) שדבר שאדם אינו יכול לעשותו בעצמו, אין בכחו גם למנות שליח שיעשה את הדבר במקומו. מובן אפוא, שכל יהודי ראוי לעבוד את עבודת הלוויים, שהרי הלוויים עשו עבודה זו בתור שלוחי הציבור.

מכאן רמז וסמך לדברי הרמב"ם הידועים (סוף הלכות

למעלה ממיליון צפיות ביוטיוב
 בקרו אותנו באתר ובפייסבוק:
 שיעורים מצולמים וניגונים (באיכות HD)
www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

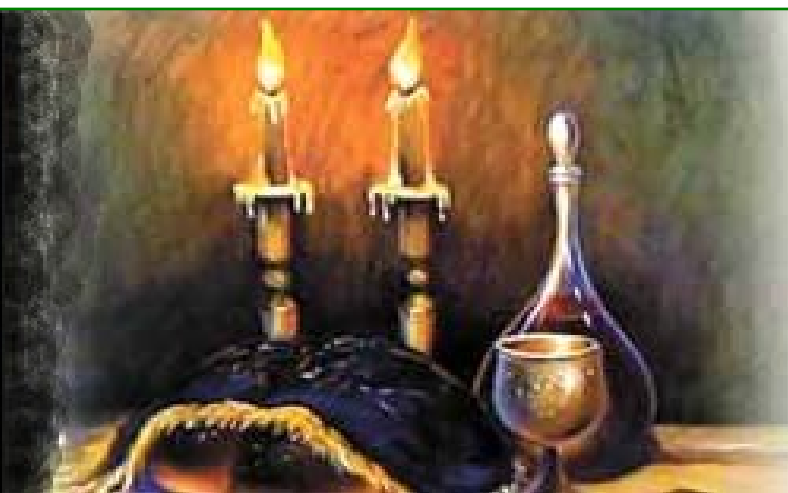
שבת שלום וחג שבועות שמח!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת החג	כניסת החג	כניסת השבת	עיר (שעון קי"ז)
20:13	20:12	18:55	י-ם
20:16	20:15	19:11	ת"א
20:17	20:16	19:04	חיפה
20:14	20:14	19:12	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון